

Hui Wen

Hui Wen houdt van... gelakte eend met frietjes en witloof

"Streel de rug van het paard... spreid nu je armen zoals de vleugels van de kraanvogel... haal diep adem... schouder naar beneden..."

Zo spreek ik de groep 55+'ers van Seniorama Leuven toe op maandag.

Op dinsdag maak ik nieuwkomers wegwijs in het reilen en zeilen van de Belgische maatschappij als docente maatschappelijke oriëntatie in het onthaalbureau *Prisma* van de integratiedienst van de provincie Antwerpen. Vanuit Mechelen dan gauw Pieter-Jan (8) en Wouter (6) afhalen van de dorpschool in Wilsele, een lekkere maaltijd koken, huistaakjes nakijken en ze onderstoppen. Als het even kan ook nog een uitzending van *Familie* meepikken.

Woensdag reserveer ik voor mijn twee schattebouten. Ook op zondag genieten we samen van onze vrije tijd: baantjes trekken of speels spatten en spetteren, zondag is zwemdag! En hoewel ik dolgraag gezond kook voor m'n gezin, schuif ik op zaterdagmiddag zelf de voetjes onder tafel en halen we frietjes van de frituur. Even uitblazen, vóór de rest van het zaterdagprogramma afgewerkt wordt...

Lijkt dit op een doorsnee week van een Belgische vrouw van 41?

Nochtans, ik ben Chinese en ik heet Hui Wen. Ik licht het bovenstaande even toe.

In Seniorama onderwijs ik Chinees en Tai Chi. Die lessen verschaffen hen én mij een weldadig gevoel van ontspanning...

De nieuwkomers in Mechelen probeer ik te behoeden voor de misverstanden waar ik destijds in getuimd ben. Ja, ik weet nog hoe onwennig alles was in het begin!

Pieter-Jan en Wouter spreken Nederlands én Chinees en lusten álles van Belgische en Chinese specialiteiten. Juichkreetjes voor gelakte Peking-eend en dim sum, maar ook het mosselseizoen gaat niet voorbij vóór er een smakelijke kom mosselen op de tafel verschijnt. Witloof in ham met kaassaus is ook één van mijn favorieten, hmmm!

Ik zeg wel 'ns lachend dat ik mijn Nederlands door *Familie* geleerd heb; ik was er meteen wég van. Zeker toen ik eens een rondleiding kreeg in de opnamestudio's en daarna mocht figureren! Ik ben al meer op de Belgische tv geweest dan op de Chinese: *Man bijt hond* heeft me ooit geïnterviewd i.v.m. SARS, toen die longziekte in Kanton uitbrak. En recentelijk heeft *Kanaal Z* een les Tai Chi gefilmd!

Ik kom uit de stad Shenyang uit de provincie Liaoning; dat ligt in Mantsjoerije, het noorden van China (aan de grens met Korea). Toen ik daar afgestudeerd was als docent Engels, droomde ik net zoals zovelen van een leven in de USA of Engeland. Mijn deelname aan de protestactie op het Tiananmen-plein in Beijing (1989) smoorde elke waterkans op een visum voor één van deze twee landen in de kiem...

Als gids leidde ik toeristen in het Engels langs Beijings bezienswaardigheden. Tot het op een bepaald moment echt klikte met een gezin uit België. We hadden dezelfde interesses en we hadden het o.m. over de Rode Duivels - dat was het enige wat ik uit België kende! - en Tai Chi. Zij nodigden mij uit voor een vakantie in Waver, maar die reis was onbetaalbaar voor mij.

Maar België had mijn nieuwsgierigheid gewekt, en bij onderzoekswerk in de bibliotheek kwam ik te weten dat de K.U.Leuven een uitstekende naam had op het vlak van filosofie. Dat sprak me wel enorm aan en na lang wikken en wegen besloot mijn vader me zijn spaarpotje toe te stoppen. Mijn pa staat open voor andere culturen; hij heeft als nationaal trainer gewichtheffen ook een periode in het buitenland gewerkt, o.a. in Japan. Met die som en door zéér zuinig te leven, kon ik een jaar in Leuven studeren. En dat lieve gezin in Waver - met wie ik nog steeds contact heb - wou borg voor me staan! Eeuwige dank verdienen zij!

Oktober 1991. De beginperiode hier was hard. Ik verrekte van de heimwee en omdat alles hier zo duur was, moest ik keihard werken naast mijn studies. Tijd voor ontspanning of om te reizen was er niet. Ook de sociale contacten brandden in die tijd op een laag pitje: de kotgenoten hadden heel andere interesses en ik had een vette kluif aan die Westerse filosofie. Immers, verwijzingen naar het katholicisme of traditionele Europese denkopvattingen waren mij totaal vreemd. De Bijbel heb ik meer dan eens moeten raadplegen!

En dan te bedenken dat ik eigenlijk vanaf mijn zesde levensjaar een Kung Fu-opleiding volgde! Ik werd klaargestoomd om een professionele carrière uit te bouwen; als sensei zou ik het niet slecht hebben en zou ik ook mijn mannetje weten te staan bij het harde plattelandsleven, waar ik toch een deel van mijn jeugd heb doorgebracht. Tai Chi volgde ik om me beter te kunnen concentreren op mijn studies en de belofte was, dat als ik goed studeerde ik minder zware Kung Fu-training moest volgen... Tai Chi bood me ook later de mogelijkheid om in Ierland intensieve cursussen te kunnen geven, die goed betaald werden zodat ik mijn studies in Leuven zeker kon stellen. Naast dat financiële aspect zijn er ook nog steeds de vriendschappen die ik aan deze cursussen overgehouden heb. Ook de kinderen staan te springen als we naar Ierland vertrekken! Nu nog leidt Tai Chi mijn drukke leven in goede banen. Dat goed gevoel wil ik dan ook aan anderen doorgeven.

Dat gebrek aan sociale contacten destijds is ondertussen ruimschoots goedge maakt, hoor! Mijn man, Long, speelt daarin ook een grote rol. Hij is op jonge leeftijd uit Vietnam naar België gekomen en is opgegroeid in Lo-Reninge, West-Vlaanderen. Hij is een hardwerkende zaakvoerder, graag gezien in heel Leuven. Onze vrienden zijn bijna allemaal Nederlandstalig; ook via de kinderen kennen we intussen heel veel mensen. Het team van collega's in Mechelen is fantastisch! Ik voel er me helemaal in opgenomen; ik krijg er verantwoordelijkheid en vertrouwen en word er écht gesteund. Onze burens mag ik niet vergeten, dat zijn ook ongelooflijke schatten! Tegenover ons woont "oma" Louisa. De kinderen zijn dol op haar en waren dan ook geweldig ongerust toen ze onlangs in het ziekenhuis opgenomen werd. Meteen moesten er bloemen en tekeningen afgegeven worden! De andere burens staan dan weer steeds paraat om een handje toe te steken; zo maaien ze bijvoorbeeld ons grasperk met hun zitmaaier... De kinderen hebben Belgische meters en peters, die wonen ook vlakbij en ik ben op mijn beurt - hoewel ik dus niet katholiek ben - meter van twee Belgische jongens, Benjamin en Luca.

We hebben enorm veel geluk gehad dat we zoveel lieve en hartelijke mensen ontmoet hebben; geen wonder toch dat wij hier heel graag en gelukkig leven?!

Ons leven lijkt heel erg op dat van onze Belgische burens; alleen zit de Chinese spaardersmentaliteit er bij mij meer in. Die werkersmentaliteit, het doorzettingsvermogen heb ik van mijn pa geërfd.

Soms bekruipt me het heimwee naar het voedsel en de mensen van ginds; ik mis uiteraard mijn ouders en de hele familie... Als ik moe ben, verlang ik er wel eens naar om door mijn familie in de watten gelegd te worden... Gelukkig is er de moderne technologie en kan ik eens per jaar mijn ouders bezoeken. Dat zijn altijd fijne tijden, maar naar het einde toe kijk ik dan toch weer uit naar mijn terugkeer in België.

En toch... En toch voel ik me vaak nog een beetje "als fout gekookte rijst", zoals een Chinees spreekwoord zegt, als de nuances van de taal me ontglippen. Ik voel me niet zelfzeker genoeg in het Nederlands en dan praat ik met opzet erg vlug; misschien horen mijn gesprekspartners dan de fout niet?

Er is me al vaker een verantwoordelijke job in China aangeboden, maar ik bedank: *hier* hoor ik thuis!